

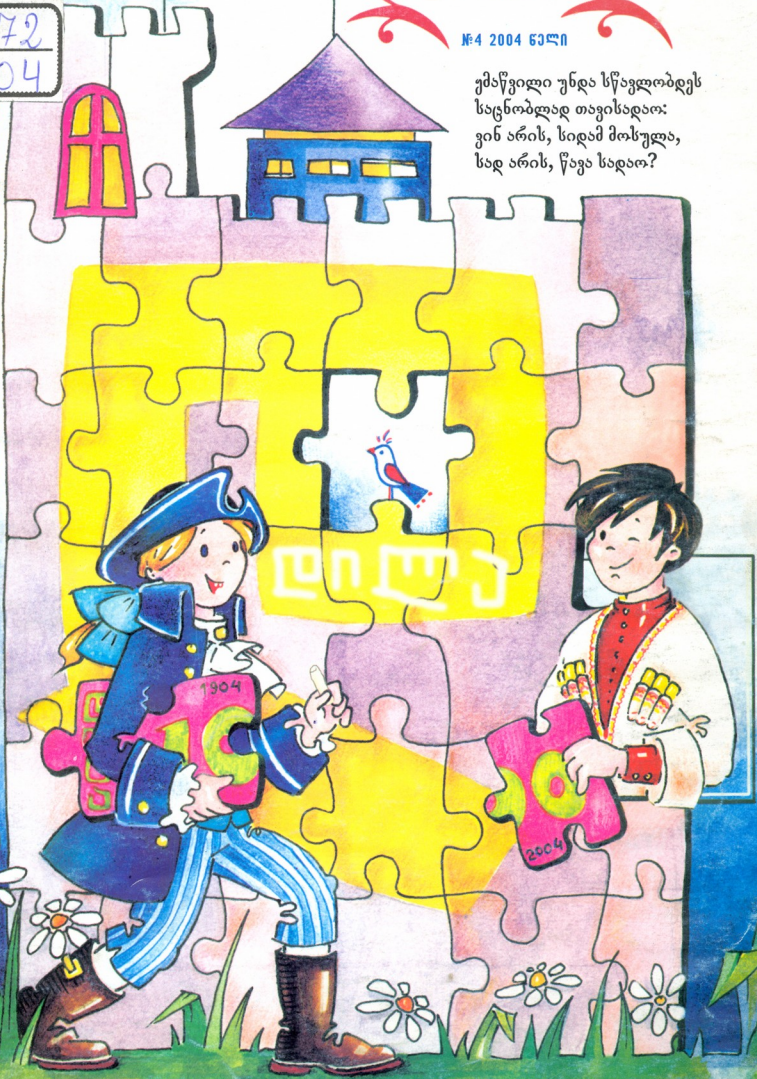
დედა

№4 2004 წელი

572
2004

განათლების მ-100 წელი

უმწველი უნდა სწავლობდეს
საქნობლად თავისდაო:
ვინ არის, სიღამ მოსულა,
სად არის, წაგა სადაო?

მაცუარები

ერთი მასრა გულადმა
 შარავ ზაზე იწვა,
 მკურღზე გადაუჯარა
 დაცვარული მიწა.
 ნებიურობდა ზარმაცნი,
 რა უნდოდა მეტი?!
 იქვე რწული დახტოდა,
 ტანხია და ცუტი.
 მასრამ ჰკითხა: — დღედადამ
 რას დახტისხარ, რწულილო?
 — ვარსკვლავისკენ ვისწრაფვი,
 ზედ დახტომას ვცდილობ.
 შენ კი ასე უსაქმოდ
 რისთვის გდინარ, მასრავ?
 — სწორედ იმ ვარსკვლავიდან
 მიღს ჩამოვხტი ახლა.

გირი ქვასანაყი

ერთი მგელი ქვასანაყი
 ადგა დილადრიან,
 წინ საცერი გადაუდგა:
 — ხად მიდინარ, ნათლიავ?
 — ხად მივალ და კაკლის ომში,
 აბა, ერთი დამლოცე!
 აგერ უკვე მთელი თუვა
 უქმად ვგდივარ თაროზე.
 შეიუარნენ მეხოლები —
 ჩამხა, კოვზი, ქაფქირო:
 — კაკლის ომში მიბრძანდება,
 რა გმირი გუვაუს, რა გმირი!
 უცნებ ციცხვი გამოვარდა,
 ქვასანაყის მამიდა:
 — შინ ქინძი ვერ დავჩინაუვს.
 ნეტავ, ომში რა ვინდა?

ჭინჭველას გასაჭირი

ხეთქი ვასდის ჭინჭველას,
 ფხსცემელის მწმენდავს:
 „ეხ, მუმტარი ამისთანა,
 სულ არ მუაუდეს, ნეტავ!“
 ხითხითებენ ფარდულის წინ
 კალია და ბუზი:
 — შეხე, სკამზე ჭინჭველას
 ორმოცფეხა უსი!

ირმა მაღალნიძე

ლოკოკინა, სახელად ქარაფუტა

გამარჯობა, პატარებო! მე ლოკოკინა ქერამუჭა ვახლავართ. მეც თქვენსავით პატარა ვარ. არა, თქვენზე გაცილებით პატარა. ისეთი მოცუცქეული, რომ ბევრი თქვენგანი ალბათ ვერც მამწევეს, როგორ მივეცოცავ დობის ძირში ამოსული ბალახის ღეროზე და შეიძლება ფენიც კი დამაბიჯოს. ჰო, თქვენ წარმოიდგინეთ, ხანდახან ასეთი სამწუხარო ამბებიც ხდება, ამიტომ ძალიან ყურადღებით დავცოცავ და ზედმიწევნით კარგად ვიცავ საგზაო უსაფრთხოების წესებს. ღმერთმა ნუ ქნას, რომელიმე ცელქმა ბიჭუნამ ჩემით თამაში მოინდომოს და ბურთითვი გამავგორ-გამომავგოროს, ჩემი პატარა სახლი დაიბზარება და შეიძლება ნამსხვერვებადაც იქცეს. მაგრამ ასეთი რამ იშვიათად ხდება. ბავშვების უმრავლესობას ძალიან ვუყვარვარ და თამაშის დროს ცდილობენ, არაფერი მატკინონ. მეც ძალიან მიყვარს ბავშვები, განსაკუთრებით კი ჩემი პატარა მეგობარი - მარი. იგი შემოდგომის ერთ წვიმიან დილას გავიცანი, როცა დელიკოსთან ერთად საბავშვო ბაღში მიიჩქაროდა. ის-ის იყო ქვაფენილიანი ბილიკის გადაკვეთა მოვიწოდებ, რომ ჩემს ცხვირწინ შავსანდილიანი პატარა ფეხი დავიჩინა. შიშისაგან ავკანკალდი, ცოტაც და გამჭყვლეტდა, მაგრამ გოგონამ დამინახა და გაჩერდა. მიხვდა, რომ პირველად მხედავდა, და, საერთოდ, ყველა პატარა ადამიანი ყველაფერს ოდესმე პირველად ხედავს ამ სამყაროში. როდესაც დელიკომ ჩემი თავი გააცინა და აუხსნა, რომ მე პატარა ლოკოკინა ვარ, მარი ჩემკენ დაიხარა და მკითხა: - რა გქვიაო? არ ვიცოდი, რა მეპასუხა. ჩემთვის სახელი არავის დაურქმევია. ყველანი, ურადლოდ, ლოკოკინები ვართ, ერთმანეთს გაჭრილი ვაშლებითვი ვგავართ და ჩვენთვის უხმაუროდ დავცოცავთ. გოგონა მიხედა ჩემს გასაჭირს და გადაწყვიტა, სახელი თვითონ მოეგონებინა. დედას მიუბრუნდა და უთხრა: - მოდი, ქერამუჭა დავარქვიათ. სახელი მეც ძალიან მომეწონა და რასები სიხარულით ავაცმაცუნე. მას შემდეგ ერთადერთ ლოკოკინად ვიქცეი, რო-

მელსაც სახელი აქვს. მაგრამ ეს კიდევ არაფერია. პატარა მარი ისეთი ცნობისმძივარე გამოდგა, სულ დაწვრილებით გამომოკითხა, მქონდა თუ არა სახლში სამზარეულო, აბაზანა, ვსვამდი თუ არა დლითი კაკოს, ვინ მიმღეროდა ძილის წინ იავნანას და ამისთანა რაღაცეები. აბა, რა უნდა მეპასუხა? ჩემს ნიჟარაში ისეთი სივიწროვეა, მე ძლივს ვწებულა და აბაზანა სად უნდა მომეწყუო? წვიმის შემდეგ დამღვარებულებში ვიბან ხოლმე ხელპირს და ამითაც კმაყოფილი ვარ. კაკო თუ სულაც არ მიყვარს, მაგის მირჩევნია ქორეკა ბალახით ჩავიკოკლოზინო ყელი. ძილის წინ კი ჭრიჭინების სიმღერას ვუსმენ და ტკბილად მემინება.

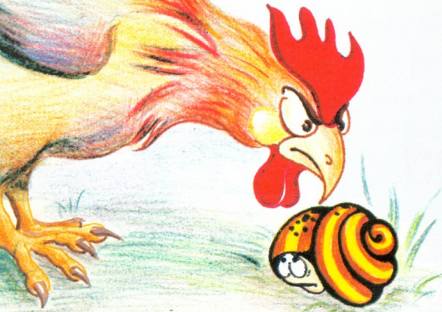
მართალია, ჩვენ, ლოკოკინები, კეთილი და უწყინარი არსებები ვართ, მაგრამ ბევრი მტერი გვყავს. აი, ის უხარმაზარდზებიანი მამალი, ავგურის სახლის გვერდით მდგარ საქათმეში რომ ცხოვრობს, საშინელ დღეში მაგდებს. ერთ დღეს ჩემად მომეპარა, ძლივს შევასწარი სახლში. უნდა გენახათ, როგორი კაცური აუტეხა ჩემს ნიჟარას. მეგონა, შიშით მოკვდებოდი. კიდევ კარგი, საიდანღაც მაწანწალა ძაღლი გამოჩნდა და იმან დააფრთხო, თორემ ახლა ჩემი ნიჟარის ნატეხიც კი აღარსად ვგდებოდა. მართალია, რამდენიმე ადგილას გაიხვირტა და წვიმა ჩამთლიოდა, მაგრამ მარის ვიზივცე და მიმეველა, ხელში ამიტატა და ხელოსანთან წამიყვანა. ღმერთმა უშეუკლოს, ისე შეაკეთა სახურავი, ახალი გვეგონებოდა.

03292

საქართველო
პარლამენტის
გამომცემი
ბიზნეს ცენტრი

სულ დამავიწყდა მეთქვა: მე ჩვეულებრივი ლოკოკინა არ გვევლინო. ისე, ყველას თავისი თავი არაჩვეულებრივი და განსაკუთრებული ჰგონება, მაგრამ მე მარტოვად არ ვგავარ სხვა ლოკოკინებს. ტრამპახში არ ჩამომართვია, ამაში თქვენც დამეთანხმებით, როცა გაივებით, რომ წერაკითხვა ვიცი. ბევრი ლოკოკინა გინახავთ ასეთი? არ გინახავთ, ხომ? აი, სწორედ ამას ვეუბნებოდით. ეს სულ ცხოვრებული ბებიაჩემის დამსახურებაა. ის მივლს ჩვენს სანაიესაოში ყველაზე განათლებული ლოკოკინა გახლდათ, დრამდ მოზუცებული ტრავიკულად დაიღუპა – ველოსიპედმა გაჭყლიტა. ძალიან ბრძენი იყო, ყველაფერს მასწავლიდა და ჭკუას მარივებდა – მომისმინე და დამიხსოვრე, ჩემო საყვარელო შეილიშვილო, მეტყობა ხოლმე (მამის სახელი არ მერქვა), – ყველაზე მეტად ადამიანის ფეხსაცმელს ერიდე, განსაკუთრებით კი ქალის მაღალქუსლა ფეხსაცმელსო. ზოგიერთი ისეთი წერილი და ბასრია, ერთ წაშში ნამსხვრევებად აქცევს შენს პაწაწუნა სახლს, ისე, რომ გამოძირიან ვერც მოასწრებო. ბორბლებსაც ერიდე, ხომ იცი, პატარა არსებებს ვერაინ ამჩნევს. ჩვენ, ლოკოკინები, ვხვდავთ ერთმანეთს, თორავთ დიდი არსებებისათვის ერთი მოძრავე წერტილი ვართ და მეტი არაფერიო. უხ, ჭკვიანი იყო ცხოვრებული, ჭკვიანი. ხანდახან ისე შენატრება... სიზმარშიც კი ვხვდევ ხოლმე, როგორ მედიდურად და დიხვად მიცოცავდა რქების ამაყი რხევით... უხ, რა დაუნდობელია წუთისოფელი?

დღეს შესანიშნავი დილა გათენდა. ის-ის იყო ნიჟარიდან თავი გამოეყავი და ბალახზე ჩამონაყური ნამი სახეზე შევისხი, რომ რაღაც ხმაური მომეგმა. ეს ჩემი ბიბაშვილი იყო. ისეთი ლამაზი და სირინოზივით ტბილი ხმა აქვს, ის რომ სიმღერას დაიწყებს, ყველა გაბრინდული უსმენს, დილიდანვე კარვ უნებაზე დამაყენა.

მხატვარი
ჰეტი ბივიზილი

რა თქმა უნდა, მისი ხმის ვაგონება მირჩევნია ჩვენი მეზობლების ჩხუბს, რომლებიც აღარც მასხოსვს, რამდენი ხანია ერთმანეთს მხოლოდ იმიტომ გადაამტყვრენ, რომ მრავალმარღვას ძირას ადგილი ვერ გაიყვეს. ორივე იმას გაიძახის, პირველმა მე ვიპოვე. ჩერჩეტები! მრავალმარღვებს მიაქვს მინდორი, ისინი კი მაიცავდნენ ამ ერთ ბუჩქს და ყველას თავს აებზებენ გაუთავებელი დავიდარაბით. მე ვურჩივ, ერთმა ერთი ფოთლის ქვეშ იცხოვრეთ, მეორემ – მეორე ფოთლის ქვეშ-მეთქი, მაგრამ ვაგიგონია? ფორც არაინ მათხოვა. ასე აგრძელებენ დავას, ხან ერთი აივს ღამეს ღია ცის ქვეშ, ხან მეორე. ვაგივლებ, რა ხალხში, უფრო სწორად, რა ლოკოკინებში ვცხოვრობთ. იმდენად მიბებზრდა ეს, რომ გადავწყვიტე, ლოკოკინებისათვის სკოლა ვაგხსნა. ჩემს რქებს გეფიცობ, შესანიშნავი იდეაა. იქნებ სწავლავ ყველა ისე ვაბტატოს, რომ მსგავსი სისულელეებისათვის დრო აღარ დარჩეთ. ავერ, მიტოვებულ მშენებლობაზე, ოთახები თავზე საყურავდა. წვიმა არ ჩამოდის და მიწასაც სარეველა აქვს მოდებული. თუნდაც ჩამოვივს, ჩვენ ძალიან გვიყვარს წვიმიანი ამინდი. განცხადების გამოკერას ვაპირებდი, მაგრამ გამახსენდა, რომ მაინც ვერაინ წაიკითხავდა. ჩემი მოზანი ხომ სწორედ ისაა, წერაკითხვა ვასწავლო ლოკოკინებს. პოლა, გადავწყვიტე, ზებირად გამეპერცელებინა ინფორმაცია. რამდენიმე ენაჭარტალა ლოკოკინას ვიცნობ, დავუმახე და ყველაფერი აუფხსენი. მეორე დღესვე ლოკოკინების მოვიღჯარი მომადგა და იმდენი აკაკუნეს ჩემს ნიჟარაზე, ვადივებამ ვინ ჩივის, ღამის სახლი დამიმსხვრეის. გამოვძვერი თბილი ლოკინიდან და რას ვხედავ... ამდენი ლოკოკინა ერთად შეკრებილი ჯერ არ მენახა. გამოვედი და ყველაფერი აუფხსენი. სიხარულით აღარ იცოდნენ, რა ექნათ. დაფაცვრდნენ, საკლასო ოთახისათვის რა არ მოიტანეს – თუნუქის ქალის თავსახურს დაფასავით გამოვიყენებო, ნახშირის ნატეხები კი ცარცის მაგივრობას ვაგვიწვეს. რაც შეეხება ანბანს, ჩემი მეგობარი მარი შემპირდა და დარწმუნებული ვარ, არ დააიწყებდა. ასე რომ, სულ მალე უმარავი ლოკოკინა შეძლებს წიგნების წაიკითხვას. ცოდნა ხომ იცით, ისეთი განძია, ყველაფერს დაგაიწყებს, ველოსიპედის ბორბლები-სა და წვრილი ქუსლებების შიშვაც კი. ვაუმარჯოს განათლებულ ლოკოკინებს! მისურვებ წარმატებას!

თქვენი ერთგული
მეგობარი ქერამუჭა!

ძვირფასო პატარებო! ასი წლის წინ ქალბატონ მარიამ დემურის მიერ დაარსებულ-გაბრუნული სასიქაულო ჟურნალის დიდი და ნათელი აურა, ახლა „დილასთან“ შექმნილი „საკვირაო სკოლის“ ნორჩ მსმენელს, ანუ შემოქმედ ყმაწვილთა იმ გაერთიანებას დასცივლივებს, რომელიც სამერიხის პოტენციას დღესვე გვიმჟღავნებს; ლაპარაკია თბილისის სხვადასხვა სკოლის უმცროსი და მოზრდილი ასაკის იმ კალმონებზე, მომწვევებსა და დამხედურ-კონსულტანტებს უკვე დღეს რომ ეიმედებიან.

რაო? რა ხდება მუხათა ამ საუკუნოვან სავანეში? თითქოს, არც არაფერი და მაინც ხდება, როგორ არ ხდება?! ყმაწვილები ერთმანეთს და უფროს მოძღვარ-კოლეგებს ეცნობიან, ნანახ-განგონით თვალანთებულნი და გონაღესილნი ახლებურად ჭკრეტენ სხვათა და, რაც უმთავრესია, საკუთარ ნაწარმოებებს და აქამომდე უცნობი მუხტით დამუხტულნი, იზიდავენ და კითხულობენ, კითხულობენ და აფასებენ, აფასებენ და გადააფასებენ განსარიდსა და თავმოსაწონს, საგარამოს თუ სახალისოს, საეროსა თუ საკაცობრიოს.

ღმერთი თქვენკენო, - იტყვი, მაგრამ ვვადროვეთ, ბატონებო, რაკილა გვისმენთ - ბოლომდე გვისმინეთ, რაკილა შეიტყობთ - ისიც შეიტყვეთ, რომ „საკვირაო სკოლის“ აღსაზრდელებს თვეში ერთხელ (მორიგეობით) ქართული მეცნიერების, ხელოვნების, ლიტერატურის, ფილოსოფიისა თუ სურთომოდერების, კინოსა თუ თეატრის კორიფეებიც ეწვევიან და დღემდე არანახსა და არგაგონილზე უამბობენ. შეტყობაა და შეიტყვეთ ისიც, რომ ჩვენთაგან ყველანიც და თვით ჩვენი უშესანიშნავესი საყუდარიც უფლის ახალი ტაძრის - წმიდა ბარბარეს სახელობის ეკლესიის მღვდელმა - მამა მაქსიმემ აკურთხა, პარაკლისსა და ზეთისცხებაში კი უკლებლივ ვმონაწილეობდით - სტუმარიცა და მასპინძელიც, დიდიცა და პატარაც.

იმ საკმეღლის სურნელით გაჯერებულ დღემდე, ვისაც კი ლექსისა თუ მითხრობის მსგავსი რამ დაეწერა, მუდმივად ჩაეხმის მგალობლთა სმენაწარმტაცი გალობანი, ასწლოვანი ჟურნალის დღევანდელმა საყუდარმა სამარადისოდ რომ შემოინახა.

გვერწმუნეთ, ძვირფასებო, გვერწმუნეთ, რომ სულ მალე მთლად საკართველო მიაყურადებს „დილელ“ შემოქმედთა ახალი თაობის უმტყიცესი ნაბიჯის ხმას.

პაპა ყუბუსიძე

„დილას“ საკვირაო სკოლა

ჩაის ბაბულები

ჩემს მამულში, საფიცარში,
დილა ახელს ცისფერ თვალებს
და საცაა მსუც ჩამოვა
მთის ანკარა წყაროს დაღვეს,
ქართუვლობა მისხარია,
საქართუვლოს ვენაცვალე.

სიმღერა

ენმელავ, ია-იაო,
მაისის თბილო ნიაო,
ჭიკ-ჭიკ, ჭიკჭიკით მოსულო,
გულთეთრა ჩიტუნიაო.
გაღვიძებულო ბუნებავ,
ჩანჩქერო, ბროლისსმიანო,
ნარინჯ-თურინჯის ბაღებო,
პურის თავთავო, ცვრიანო,
ჭირიმე, შენი ჭირიმე,
სიმიდლო, ოქროსთმიანო,
ვაზის აკვანში გაზრდილო
მეზვრევე, შე სელმადლიანო,
თქვენით ვსარობ და ვსულდგე მულობ,
თქვენი ძმობილი მქვიანო.

ბაკაკი და იაკი

— ჩვენ ორს შორის ვინ მოგწონს? —
იამ ჰკითხა მაკაკის.
მაიმუნი ჰასუსობს:
შენ არა და მაკა — კი.
ამ ჰასუსის გამგონე
აბუსუნდა იაკი:
— შე თუ მკითხავთ, ვინ მომწონს —
მაკა არა, ია — კი.

ფუტკარი

ჩემს უუავილებზე იფრინე,
არ გკუნები უარს,
მაგრამ თუ სტუმრად მოხვედი,
რატომ არ გაფსან სტუმარს?!
ხელში ნესტარი ჩამასვი,
ცრემლი მადინე ცხარე;
თაფლი შექარსე ტკბილი გაქვს,
კბენა რად იცი მწარე?

მთვარე

ცას შესხნია შვიდთავე კარი,
ველს ანათებს შუქი მთვარის,
მთვარე ისე ღამაში და
თანაც ისე თეთრი არის,
ხაჭაპური გვეკონება
ციურ კვესვე გამოძვწვარი.

სპილო

როგორ არ უნდა მიკვირდეს,
რაც არის გასაკვირი?
თურმე ვუება სიბრთუმი
სპილოსთვის არის ცხვირიც.
რადგან სიდიდით მაშინებს,
მიტომ ვუეურებ უნდოდ;
რა ცხვირსახოცი ვუოფა
თუ შეეეარა სურდო.

მხატვარი
ლარია ნოზაძე

ვარსკვლავები

ირიერაჟა, მოდის დილა,
მზეს სხივებში ჩაეცინა,
ნუთუ ჩაქრნენ ვარსკვლავები
არც ერთი რომ აღარ ბრწყინავს?
ვარსკვლავები არ ქრებიან,
ანათებენ, როგორც წინათ,
აღებათ დაღლილთ, ღამენათეთო
დღისით ტკბილად ჩაეძინათ.

ცხვარი და თხა

ცხვართან მიდის სტუმრად ცხვარი,
გამოაღო საბძლის კარი,
თხა სთხოვს: — ძმაო, წამიუვანე,
ხომ ვარ შენი მეგობარი!
ცხვარმა უთხრა მორიდებით:
— თუმც რქა გშენის გაბასრული,
რა ვქნა, სტუმრად ვერ წაგიუვან,
წვერი არ გაქვს გაბასრული.

ლუკა გორდაძე, 10 წლის

ჩემი გავშვა

ჩემს ბაბუსა მისა პაპა ჰქვია. ის ჩემი ნამდვილი მეგობარია. პაპას ძალიან დიდი და მოსიყვარულე გული აქვს, ამასთანავე, ძალიან ჭკვიანია. მასთან ყოველი შეხვედრა ჩემთვის ნამდვილი ზეიმია, რაც ჩემს ლექსში გამოვხატე:

ვატები კიბის ორ-ორ საფეხურს,
გრჭარობ ძლიან,
ის ჭურთუყსა მზდის, მე წვერზე ვკოცნი
და გვიხარია...
თებერვალია, გარეთ ცივა,
ავი დარია,
ვკითხულობთ ვაჟს და გალაკტიონს
და გვიხარია,
ვეყვებით, ვინ ვნახეთ, ვინ არ გვინახავს
კაი ხანია,
ვეყვებით ლომებზე და ფერიებზე,
და გვიხარია.
დიდ მაგიდაზე წიგნები თვლემენ,
ლაშპაკ წყნარია,
ის მე მიყურებს, მე მას ვუყურებ,
და გვიხარია.

დავით გოგიშვილი, 13 წლის სამი მამალი

(იზამ-პრაბი)

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი კაცი და ჰყავდა სამი მამალი. ერთი დილით აღვიძებდა, მეორე საუშველს აკეთებდა, მესამე ეზო-კარს უვლიდა. ერთ დღესაც კაცმა რომ გაიღვიძა, უკვე შუადღე იყო. ადგა და მამლებს მოუხმობ, მაგრამ არც ერთი არ გამოჩნდა. თურმე ღამით სამივე გაქცეულიყო. იღარდა კაცმა, რა მეშველება მათ გარეშე. გავიდა ხუთი წელი და მამლები დაბრუნდნენ. თითოეულს თან თავ-თავიანთი დედლები მოყვანათ. უბატრონოდ მიტოვებული ეზო ქათმების კრიახმა აახმაურა. კაცი მამლებს არყოფნის დროს ისე დასუტებულა, რომ სიკვდილის პირას იდგა.

მამლებმა უტებ მოარჩინეს ბატონი და დაიწყეს ტკილიად ცხოვრება.

პეპელა

ერთხელ ვიხილე მინდვრად პეპელას გამოსდგომოდა დიდი ჩიორა, პეპელა შეჯდა პატარა ბუჩქზე და გადაყლაპა ჩიორამ იგი;

ყველა ტიროდა,
ყველა წუხდა,
მე კი ვერ მივხვდი რომ ეს პეპელა ჩემი დედასამშობლო იყო, ჩემი სამშობლო, საქართველო!

ნანა გუნია, 10 წლის

ლაშა ტაბატაძე, 9 წლის
მასული

ბაია იჩვაიძე, 6 წლის

ასტრონომიული სემინალი

ნინო და უნა ტყუბი და-ძმანი არიან. ერთად სწავლობენ მესამე კლასში. მათი პაპა ასტროფიზიკოსია. იგი ხშირად ესაუბრება შვილიშვილებს სხვადასხვა ასტრონომიულ საკითხზე. ტელესკოპითაც ბევრჯერ უჩვენებია მათთვის ნაირსახოვანი ციური სხეულები. ამიტომ ბავშვები ფიქრობენ, რომ ბევრი რამ იციან სამყაროს აგებულების შესახებ. ხშირად ამხანაგებთანაც კი იკეხნიან ამას.

ჰოდა, ერთხელ, როცა აბასთუმნის ასტროფიზიკურ ობსერვატორიაში, ყანობილის მთაზე იყვნენ, შიო პაპამ „გამოდლა“ მიუწყო შვილიშვილებს.

აივანზე ისხდნენ და ასტრონომიულ საკითხებზე მასლაითობდნენ. გვიანი საღამო იყო. მოწმენდილ ცაზე თავმოწონედ კასკაშებდა მივარე. ანაზღად ბავშვებს დიდი სურვილი აღეძრათ კიდევ ერთხელ დაეთვალიერებინათ მივარის ზედაპირი ტელესკოპით და თავიანთი სურვილი შიო პაპას გაანდევს. პაპამ უპასუხა, თანახმა ვარ, ოღონდ ერთი პირობითო: უნდა ახლავე მითხრათ, რამდენი მივარეა ცაზეო. ბავშვებმა, როგორც იტყვიან, არც აციეს, არც აცხელეს და ერთხმად წამოიძახეს: ერთი, ერთიო, პაპას ეშმაკურად ჩაუღიმა და შეუსწორა – ერთი კი არა, ნახევარიო! მართლაც, ცაზე ნახევარმივარე ანათებდა.

შეცბუნებულმა ბავშვებმა ჯერ ერთმანეთს გადახედეს, მერე კი სიცილი წასკვიათ. ცხადი იყო პაპამ იოხუნჯა, მაგრამ მის ნათქვამში ჭეშმარიტებაც ხომ იყო!

ბოლოს ისევ შიო პაპამ გამოასწორა საქმე. მან მოხდარ ამბავს „ასტრონომიული სემინალი“ უწოდა, ბავშვებს ნაზად მიუაღერსა და აღუთქვა, რომ უთუოდ წაიყვანდა იმავე ღამეს ასტრონომიულ კოშკში მივარის დასაკვირვებლად.

ქართული ბავშვები საფრანგეთში

თბილისის ნოე ჟორდანაძის სახელობის ქართულ-ფრანგულ სკოლა-ლიცეუმს რვა წელი შეუსრულდა. დღიდან დაარსებისა, სასწავლებელს მჭიდრო ურთიერთობა აქვს საზღვარგარეთის, კერძოდ, საფრანგეთის საგანმანათლებლო ცენტრებთან, მათ შორის ქალაქ ნანტის ლეონ სეის სახელობის სკოლასთან. ქართველ ბავშვებს რამდენიმე წელია მიმოწერა აქვთ ამ სკოლის მოსწავლეებთან. თანატოლები ფრანგულ ენაზე უზიარებენ ერთმანეთს შთაბეჭდილებებს, უყვებიან თავიანთი ქვეყნის, ოჯახის, მეგობრების ამბებს.

ყოველწლიურად, აპრილ-მაისში ნანტში ეწყობა ევროსკოლის სასწავლო პროგრამა, რომელშიც სხვადასხვა ქვეყნის წარმომადგენლები მონაწილეობენ. ამ პროგრამით ქართველმა ბავშვებმა პირველად 2001 წლის მაისში მონაწილეეს ნანტი, მთორედ კი წელს გაემგზავრნენ საფრანგეთში. ნოე ჟორდანაძის სახელობის სკოლის IV კლასის მოსწავლეები ერთი კვირას ცხოვრობდნენ ფრანგი თანატოლების ოჯახებში და ლეონ სეის სახელობის სკოლაში სწავლობდნენ. მასპინძლობას მათ „ქველი ნაცნობები“ – ამ სკოლის პედაგოგი ბატონი ვანძარი ბაღათაშვილი და მისი მოწაფეები უწყვედნენ. ეს სტუმრობა ცველაზე სამსუხისმგებლო გამოცდა გამოდგა ქართველი ბავშვებისთვის, რადგან ფრანგ თანატოლებთან საუბარი მხოლოდ ფრანგულად შეეძლოთ. თეთრიული ცოდნის პრაქტიკაში გამოყენება როდოც იყო და სასარგებლოც.

ქართულ-ფრანგული სკოლა მომავალშიც აპირებს ევროსკოლის პროგრამაში მონაწილეობას.

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

პროსმორი

ბიძეებში: 1. საღ შექმნეს თიხის არშია და ქვის ბიბლიოთეკა? 2. ბერძენი ფილოსოფოსი, რომელიც კასრში ცხოვრობდა? 3. ბერძენი ტრაგიკოსი? 4. ინდური პოემა? 5. ოლექსანდრე მაკედონელის ცხენი? 6. მთა იაპონიაში? 7. ღამის ღმერთი ბერძნულ მითოლოგიაში? 8. გრანდიოზული ამფითეატრი რომში? 9. რომელმა ღმერთმა მოიტაცა ფინიკიელი პრინცესა ევროპე? 10. რომელი ქალაქი იხსენს ბატუმში?

თუ კროსვორდს სწორად შეაგებეთ, ფერად სვეტში მიიღებთ ქართული ჭილაქის სახელს

კატრეთის საშუალო სკოლის
VII კლასის მოსწავლე
დაბა ჯაბავაძე

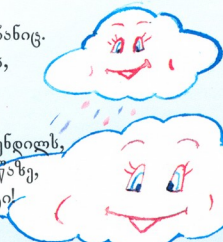
ზაფხული სვნიძე

3954 ყუბუსიძე

ტრავახა ყვინილას აბაპი

ცვივა და მერე რა ცვივა,
 რა მარგალიტი, რა ლალი,
 მალე სიკეთეს ამ წვიმის
 იგრძნობს ბედელიც, მარანიც.
 მოდის და მერე რა მოდის,
 რა სინკარის რა წვეთი,
 მორეულ სილაყვარდეთი
 განსწავტეკებულს, განწმენდილს,
 ღვთის მაღლი მოაქვს მიწაზე,
 არც ნაკლები და არც მეტი!

ჭირმა თავი
 მალა, მალა,
 მაგრამ მაინც
 იჩინა,
 იეივლა და
 ატრახუნდა,
 ატრახუნდა
 ევინილა:
 — მე რომ არა
 და რომ არა
 სიმღერები
 ჩემგან თქმული,
 მუდამ ღამე
 იქნებოდა,
 ღამე ბნელი,
 ღამე კრული;
 ჰოდა, ბნელის
 გამნათებულს,
 საქათმეში
 რა მინდა?

ცაში ღრუბლებს
 დაუფუტებ, —
 თქვა და მართლა
 აფრინდა.
 ზღაპარ იყო,
 ზღაპარ იყო,
 მისი მსგავსი
 სხვა არ იყო,
 სულ ღრუბლებში
 დაფრინავდა,
 ვიდრე ქორმა
 არ წავიღო.

ილგაჯა ლავანიძე გაინარა თამუნა

დილით უურძას ბეკეკამ
 ამცნო წვერის ცანცარიტ:
 თიკომ ფეხი აიდგა —
 დადის ბანცალ-ბანცალიტ.
 თამუნამ უიენით
 მთელი ეზო აიკლო:
 ერთად ვივლით სკოლაში
 მე და ჩემი დაიკო!
 დაფაცურდა, მთელი დღე,
 გაატარა გარჯაში,
 უკვლა წიგნი საჩქაროდ
 ჩააღაგა ჩანთაში.
 დედას უთხრა: — ახლავე
 მომიზადე ბანტეში,
 სექტემბერი რომ მოვა —
 ეზოს კართან დაფხვლები.

ბილოცავთ დაბადების დღეს!

მათთვის, ვინც დაბრუნდა მიწის

დაბადების დღისთვის საჩუქრის შერჩევას და ჩუქებას თავისი წესი და რიგი აქვს.

პირველ ყოვლისა, გახსოვდეს, რომ ახლობლებს საჩუქრის ვუძენით არა იმიტომ, რომ წესია ასეთი, არა, ეს საიმიონებაა მისთვის, ვინც ჩუქნის, და მისთვისაც, ვინც ამ საჩუქარს იღებს. კარგია, თუ თუბილარის გემოვნება იცი და სწორედ ისეთ საჩუქარს ურჩევ, რაც მას ძალიან უნდა. გახსოვდეს:

- დაბადების დღეზე საჩუქრად მაქვთ ისეთი ნივთი, რომლითაც მთელი ოჯახი კი არა, მხოლოდ თუბილარი ისარგებლებს;
- დღეობიდან მცირე-მესამე დღეს საჩუქრის მირთმევა უღამაზოა. ამას ჯობს ადრე, თუბილემდე აჩუქე;
- არასოდეს აჩუქო თუბილარს ფული და არ უთხრა, რაც შენ გინდა, იყიდო. ასე ხომ ის ბებიები იძუდებიან გასვლა რომ უკვით. თუ შენთვის მეგობარი ძვირფასია, გაისარჯე და მოძებნე საჭირო ნივთი, ისეთი საჩუქარი, რომელიც მას გაუხარდება;
- თუ გგონია, რომ შენს მეგობარს უკვე ყველა სათამაშო აქვს და განსაკუთრებულს ვერაფერს მძიარძმევ, ძალიან ცდები: საჩუქარი ძვირფასი კი არა, იშვიათი და ციტა უცნაურიც უნდა იყოს. იუმორსაც თუ მოიშველიებ, ნამდვილად განსაკუთრებული მღვენი გამოგვია. მაგალითად, შევიძლია მერყედესის პატარა მოდელი აჩუქო და ბარათზე ასეთი წარწერა გაუკეთო: „დაე, შენთან ერთად გაიზარდოს“;
- არასოდეს გააჩუქო ის, რაც შენ გაჩუქეს. ვიდაც შენი საიმიონებისთვის გაისარჯა და დაუფასე;
- მეგობარს შოკოლადს ან ტორტს თუ მძიარძმევ, გაითვალისწინე — მასპინძელი იძულებული იქნება საჩუქარი სუფრასთან მოიტანოს და რამდენიმე წუთში მისი კვალიც კი გაქრება.

რჩევები იუბილარებისთვის:

- საჩუქარი მიღებისთანავე გახსენი და, რომც არ მოგეწონოს, ყველას თვალწინ გამოხატე აღფრთოვანება;
- სტუმრების თანდასწრებით ნუ მიანიჭებ რომელიმე საჩუქარს უპირატესობას.

იპირველი ერთი რამისა და...

რეპორტი ინტერვიუ

ინტერვიუ

ისტორიის დიდი ადამიანები ქმნიან „აღივით“ რეაქტივში მარტოვე ბევრი დიდი ადამიანი მოღვაწეობდა. ბევრ მათგანზე წინა ნომერებში გვესაუბრობ, მაგრამ პირველები, რომლებზეც ახლა ვიკამბობთ, ეურნალით ზოგადად დღევანდელი თანამშრომლის გვერდით წლების განმსვლბაში მუშაობდნენ. ერთად გატარებული დღეების მოგონებები მარტოვე საიკონო სტრუქტურა მათ დიდი საქმის ერთსულად გაგრძელებებსა. ადამიანი, ბავშვების სიყვარულიან ერთად, ეს სულერთი ერთობაც მატებდა ძალას საუკუნის მანძილზე „აღივით“ მოღვაწე ადამიანებს და ასეთი სიყვარულით ექმნებოდა ჩვენი და თქვენი სიყვარული ეურნალი.

იგი პერიოდი, რაც საქმიანობა გახდა ეურნალ „აღივით“ დაბადების ზუსტი დრო. ამ საქმიანობა დაკავშირებით პირველი 1979 წელს „აღივით“ მართვდნობდა რედაქტორმა მუხრან მკვათაიანმა ადილდა ხმა, ხოლო 1986 წელს, პირველ 0630არაბის რედაქტორის დროს, სასულილო დიდებდა და დაეწერა კოლე ეურნალს მისი გამოცემის ზუსტი თარიღი - 1904 წელი. ენევენი ნიკაბამებ ბევრი მამიხილი კახეა პატარახიისთვის. იგი ცდილობდა „აღივით“ უფრო და უფრო მამიხილი გაეხდა პატარახიისთვის. ამიტომ რედაქციამ სათანამშრომლოდ იწყებდა ახალგაზრდა მწერლებს, მხატვრებს, ბევრმა დღეს უკვე ცნობაში შემოქმედება, მისი ხელშეწყობით სწორედ „აღივით“ უწყობლებზე ადიდა ფეხი.

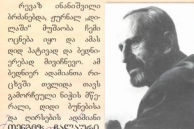

რამაზ ინანინიანი - უარგარი მოღვაწე და ერთგული მამულითაგლა ქართველი ისტორიის მიტის, მწეწერებრების ნამდვილი გულშემატკვარი, დიდებულა მთქმარულა დიდი მწერალი ჩვენი ქვეყნისთვის უროლებს - 1989-1991 წლებში რედაქტორობდა ცხარეულების უსაყვარლეს ეურნალს.

ძალიან განიდებდა საქართველოს მამიხილი მდგომარეობას, ერთნევე-განმამაყის-უფლებული შობარობის დიდი გულშემატკვარი იყო „საღლი უთარება იწყება საქართველოში, მე მოუწოდებ ვეჯლას, მტკიცედ დავაგვი ერთმანეთის ვეგრძობი, მტკიცედ ჩავავლით ხელი ხელს, მხოლოდ იმ განმობითაც, რომ მეც მტკიცეა, მურე გტკიცეა, ვეჯლას სტკიცეა და კლავიც ტკიცეობლები არ მიაეცნობი ერთმანეთს, პირადი ანგარიშსწორებანი - მურე, მურე.“ (1988 წლის ნოემბერი).

ბატონი რეზო ზღაბისი კეთილი ჯალგობრავით მუდამ მზად იყო სიბოხის და სიყვარულის გასაკვივად „შთავარია, ადამიანებს რაც შეიძლება დიდხმას მუეურარჩუნებო საზვარის საცირება, საციეთის შუტი ფეჯლებში“ - წერდა ერთგანი.

სამშობლოს ბედით გულადმამბებულა წავიდა ბატონი რეზო, იმ დღეებში მიძობის ქუჩაში სამი-ქალაქი იმე მიმეწერებდა. მის დარცმალეს მხოლოდ უჩაბის წერებო და ახლო მეგობრებს ესწერებდნენ, არადა, მხოლოდ საქართველოს უნდა ეკლავებო - წავიდა და წავილო დიდი მწერლეს და დიდი ადამიანის სახელი, დაცუბრევა უკლავიო შემოქმედება, რომელსაც თქვენ უსაიულო ძალიან, ძალიან მოეყვარებო.

რევაზ ინანიშვილი პრანდები ვერხლად „აღივით“ მუშაობა ჩემი ოცნება იყო და ამას დიდ პატივად დღ ბუნდირება მუგანწევი. ამ ბუნდირ ადამიანო რიცხვში ფელდა თავის გაბრუნებული ნიჭის მწერალი, დიდი ბუნებისა და ღირსების ადამიანი **ინანიშვილი რამაზი** რედაქტორობდა 1991-1994 წლებში რედაქტორობდა „აღივითს“ ჟურნალის „საქართველო“ ჟურნალის პრიათობინა იმთავივე დაუნება - უკლებრება და, მურეწევი, ეურნალსაც ვაეწერდა არსებობა. მუეწევი მყოფი რედაქტორები პატარახის ვეჯილდა სხვაგვარად ინსტრუქციას, რათა ეურნალის და მისი თანამშრომლებობის რაღაც ვაზმარება მარეც გაეწევი. თანამშრომლებს ქმნიდა ღირსებებს, მისი თუ მართია და სომითი საესე ბაზაგებს კოხობი მამიხილი „აღივით“, „აღივით“ როგორ იმეცნება? მუსტკირებში სხლბომს, ასე იწყებოდა თითქმის ყველა ბარათი და ამ სიტყვით მოაქრებოდა: „სიყვარულით, თქვენი თქვინით“...

1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994

ვალის კრებანის ენახიან. ეს იმითურ, რომ გან-განზე ამოსული დიდი კიბლები აქვს და სულ იყინის, იყინის...

ერთხელ კრებანის მეველემ დაუქანა: - მიიდი აქ? კრებანამ ვაიკირება და მივიდა. - მწიფე გულაბი არ ვინა? - კითხობა მეველემ.

კრებანამ ისევე გაიკრიბა და თავი დაუქანა: - მიწედა. მეველემ ჩანიდიან ჩაეციოლებული გულაბი ამიილი და ვაუწოლა.

კრებანამ გულაბი იმწამსვე პირისკენ გააქანა და ჩაიბნია.

მაგრამ მეველემ გულაბი ხელიდან წაართვა, მურე ჩანიდიან სხვა ვაკებრილი გულაბი ამიილი და ახლად ვაკებრილი შეადარა. ორივეს ერთნაირი ნაკებობარები ეგრზობოდა.

მეველე კრებანას ვერბოი სწვდა: - იფავი თუ არა ჩვენებინათ გულაბზე? უარის თქმა ადარ შეიძლებოდა. - ვიყავი! - აღრიაილდა კრებანა. ასე დიბეჭრა მეველემ ეს ორავარი ბიტი ქურდობაზე.

„აღივით“, №6, 1983 წ.

მითგარი მინორბი რინინინილი

მეგობრებო! ბევრმა თქვენმა თქვენმა ვადავინა რაღაცა...
 ენევენი ბატონი რეზო, მისივე სიყვარულით დასრულდა „აღივით“ მუშაობა. მისივე სიყვარულით დასრულდა „აღივით“ მუშაობა. მისივე სიყვარულით დასრულდა „აღივით“ მუშაობა. მისივე სიყვარულით დასრულდა „აღივით“ მუშაობა.

სამწერაროდ, 1993-1994 წლებში „აღივით“ აღარ იმეცნებოდა. მურეწევი დავად ამხს, მზადებოდა ვეჯლას ნომერი, იწყებოდა და კამპოდნობა. რედაქციამ დღესაც ინახება მატებრები და ამონახატებუბა ისტორია ვერტლებლობა...

მამამადა მამამა მამამაბინობამ

ცხოვრება რომ გაგვიღალა და ჩავვიკრა გულში ტბილად ქურნალია შშის მანდილა, და სახელად ჰქვია „დილა“.

რითი აღარ გაგვაციო, რაღა აღარ გაგვიმხილა, მოგვეხვია, მოგვეფერა, მოგვეხიბლა და მოგვალხინა.

ცხრაჯერ ცხრა დევს შეგვაჭიდა, ცხრაჯერ ცხრა მთას გაგვაცილა, გვაჭიკიკია, გაგახარა, გაგვართო და გაგვაცინა.

კიდეც გაგვამირანა, კიდეც გაგვაავთანდილა, ღმერთო, მრეკლი უღდეგრძელე გზადალცვივლ ამ ჩვენს „დილას“.

ლია კობალაძე

დილას ჩემს ბავშვობაში „ოქტომბრული“ ერთკვამიწურილი მქონდა. ერთი ცალთვალა ფოსტალიონი ვყვავდა. იმანაც იცოდა, გამიხარდებოდა ახალი ქურნალის მოსვლა და ნეტავი გენახათ, როგორი შემახილებით და ფურცლების ფრიალ-ფრიალით ამოლიოდა კიბეზე. მერე, ქურნალს „დილა“ დაერქვა და ჩემი ორი ქალიშვილის საკითხავი გახდა. ცოტა ხანიც და, ორი შვილიშვილი მაჩუქა ღმერთმა. სამივენი ერთად ვკითხულობდით და ვხარობდით. მერე, ჩემდა საბედნიეროდ, სამი შვილიშვილის შვილი მოეკვინა ქვეყანას. მოსვენებას არ მაძლევენ — დიდედ, „დილა“ რატომ არ მოგაქვსო. იმით ქურნალის გამოცემა იოლი ჰგონიათ. მივიტან შინ ახალ ნომერს და, ნეტავი განახათ, ერთმანეთს ჰგლეჯენ ხელიდან. „დილა“ ჩემი მონაგრის... (მეც თუ ჩამოთვით), მეოთხე თაობას ზრდის.

აი, რა არის ჩემთვის „დილა“, სულის საზრდო, პური და ყველი.

ლილი ხიმშიაშვილი-ვადაჭკორია

უპირველესად, საყმაწვილო ქურნალი „დილა“ ერთნული განძია, რომლის სიკეთის ნაკადული ერთვის მკითხველის სულსა და გულს... მეგზურობას უწევს იდუმალებით სახეე საქმაროში. ეს საუფლო მისიაა...

ქეთევან ჭილაშვილი

ნახევარი საუკუნეა უკვე „დილასთან“ ჩემი მეგობრობისა. მის ფურცლებზე გამოვაქვეყნე ჩემი პირველი მოთხრობები და ზღაპრები, ეს მეგობრობა დღესაც გრძელდება და სანამ პირში სული მიდგას, დავითვი მის ერთგულ ავტორად და ფხიზელ მკითხველად.

„ვის არ უყვარს მზე?“ ასე იწყებს დიდი გოგლა ლეონიძე თავის მშვენიერ მოთხრობას „მარიტა“. ბატონ გოგლას დავესესხები, „მზეს“ „დილათი“ შევცვლი და ვკითხავ:

ვის არ უყვარს „დილა“?

არც მეგულება არავინ, სკოლამდელი ასაკის ბავშვი, მონარდი, მშობლები თუ ჩემსავით ხანდაზმული, „დილა“ რომ არ უყვარდეს.

ყველა ოჯახის საყვარელი „დილა“ ჩემი ცხოვრების თანამგზავრია. „დილამ“ გამოამშვეურა ჩემი საბავშვო ლექსები, მანვე გამათამაშა და მიმიბა ჩემი პირველი წიგნის გამოსაცემად. ჩემთვის, როგორც საბავშვო მწერლისთვის, „დილას“ რედაქციაში არსებობს მყუდრო ოაზისი.

როგორ არ მიყვარდეს „დილა“?

ნაზი თარგამაძე

„დილის“ ჩაუქრობელი ნათელი ჩემი ყრმობის ზღაპრულ კარუსელს ატრიალებს და მეც მისი მუდმივი მეგზური ვხდები. ქურნალის შრილა ფურცლებიდან საოცარი, მარად უღვევი სითბო მიხმობს და მიზიდავს.

ჩემთვის „დილა“ ის სანდო მეგობარია, რომლისაც ყველაზე მეტად მჯერა და მაიმედება. ის სულ უფრო მეტად მაახლოებს ჩვენს წარსულთან, ჩვენს თანამედროვეობასთან და სანატრელ მომავალთან. ამიტომ გულწრფელად მიხარია მის ფურცლებზე ჩემი ყოველი ახალი ლექსის გამოჩენა.

სიყვარულით ვულოცავ ასი წლისთავს იუბილარ ქურნალს, მის კოლექტივს, მის მრავალრიცხოვან მკითხველს. დიდი მადლობა ყველაფრისთვის.

დალი მაზიშვილი

კომისარ თანდელას

საძმი № 006

გამოცემის 1904 წლიდან გამომცემელი შპს „დილა“

შეავარი რედაქტორი დოქტორი სოფიოზაძე

შეავარი რედაქტორის მოადგილე ლევან ბაბუაშვილი

პასუხისმგებელი მდივანი თამარ ნინიაშვილი

პოეზია: პირა ჟურნალი

პროზა: მამბაჟ კაპაჭანტირაძე

შეუბრძნობითი და გასართობი მასალები: გიორგი მუხრანბერი

„დილის“ სამაგალილო პენიკლამაჟი

პასუხისმგებელი რედაქტორი ალექსი ბაბუაშვილი

„დილის“ სამაგალილო ბიბლიოთეკა

პასუხისმგებელი რედაქტორი ნანა კვარაცხელია

სტილი: თინათინ ნაოლაგაშვილი

მუსიკონია და დიზაინი: შინა ლავანტი

თბა შინა

წერილები: მარია გომრეაძე

კომპიუტერული უზრუნველყოფა: მთიანე გომრეაძე

სალომე კაპაჭანტირაძე

ინტერვიუ: ლევან ბაბუაშვილი

საზოგადოებასთან ურთიერთობის განყოფილება: მამბაჟ გომრეაძე

ნანი კაპაჭანტირაძე

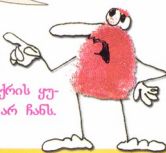
გდაზე ნახატი თბა შინაძანი

მისამართი:

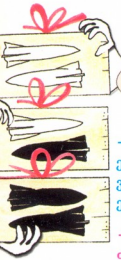
თბილისი, კოსტავას ქ. №14
ტელე 93 10 32; 93 41 30
<http://www.dila.ge/>
ელ-ფოსტა: dila1904@yahoo.com
ფასი 2.50 ლარი

– ექვტი და კიდევ ვიპოვებ: სიფრთხილეს თვეი არ სტკევა; აქ ყველა ისეა გართული „დილის“ თუბილით, ვინმე ფხიზლად ზომ უნდა იყოს. დამნაშავეები სწორედ ასეთ არეულობაში იხელთებენ ხოლმე დროს და, ვინ იცის, რა ხათბაღას გადაგვეყრან.

- კომისარო, კართან ეს უცნაური წუთი ვიპოვე. ვერაფრით გაგარკვევთ, ვინ მოიტანა და როდის.
- კომისარო, აი, მგონი საჩუქრის წუთი უნდა იყოს, პატრონი კი არ ჩანს.
- კომისარო...

– უკვე მესამე ასეთი წუთია. ო აქ ნამდვილად რაღაც ხდება. ერთზე რაღაც ბარათიცაა. აბა, სწრაფად, ყველამ დატოვეთ შერბა. ამ საქმეს მარტო მივხედავ.

პიროვნად კომისარო იბრძობ, საძმი მსოფლიოში ყველაზე საშიხ ტერორისტებთანაა ბაძმი. შუთბას სომა ხელაძო? თითოეულზე განსხვავებული აღნიშვნაა რაც იმას ნიშნავს, რომ პირველ შუთში ორი თამირი გომგბი, მეორეში – ორი შავი, მესამეში – შავი და თამირი, მეოთხეში – არც ერთი აღნიშვნა სინამდვილეს არ შეესაბამება. თქვენ უფლებაა ბაძმი, რომელიმე შუთიდან ავირჩიოთ მხოლოდ ერთი გომგბი, ისე, რომ შიბ არ ჩაიხედოთ თვას საზრთხას ნუ შუაძმითი! ღა აბის მიხედვითი დაადგინოთ, რომელ შუთში რა ფერის გომგბები აფხვია. ახლა კი აიღეთ ის შუთი, რომელშიც თქვენი ბაძმითი ორი თამირი გომგბი, ზედ შავგომგბებიანი შუთი დაადგით, თავაპე კი ის შუთი შავილდით, რომელშიც ერთი თამირი და ერთი შავი გომგბი.

თუ შველაშვირი სწორად ბაძმობიანით და სწორად ბაძმობაღვით, სუთი შუთის შინა შიბიბილიათ შიბილად ბააბრძალით შიბი.

თუ რაბი შიბაშავაღით, შიბიბილიათ! თქვენი ბაძმობიანობისა და ნათელი გომგბის იბილით, ღაშვშიბი ტერორისტები – იბა და ნიბა

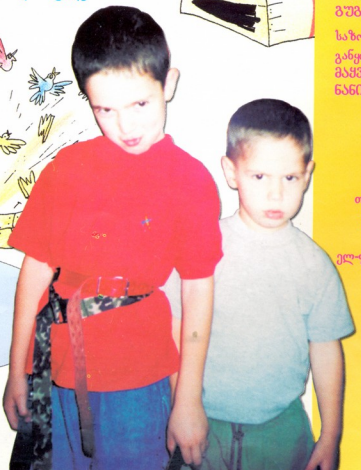
– ყველაფერი კარგადაა. შევიძლიათ დაბრუნდეთ. საფრთხე აღარ გვემუქრება.

– კომისარო, იქნებ ეს ფუთები გაგვეხსნა, საშიში ხომ აღარაფერია?

– უფრე ამ ოინაზებს, ასეთი ზურბობა გააუთილა? ჩვენ კი გულები დაგვივთქვს და...

– გვაპატიეთ, გვინდოდა თუბილარისთვის ორიგინალური საჩუქარი მიგვერთმია. ისე, თანდელა ყველაზე ჭკვიანი კომისარია მსოფლიოში. ზუსტად გამოიცნო, რომელ წუთში რა ფერის ბიბიბი იდო. არა, მინც როგორ გამოთვალა?

იმედია, მკითხველთა შორის ყველაზე გამჭრიახი მიაგნებს იმ ლოგიკურ გზას, რომლითაც თანდელამ ფუთებში ჩამალული ჩიტ-ბობიბების ფერები უნახავად ამოიცნო.

ბ 72 / 26

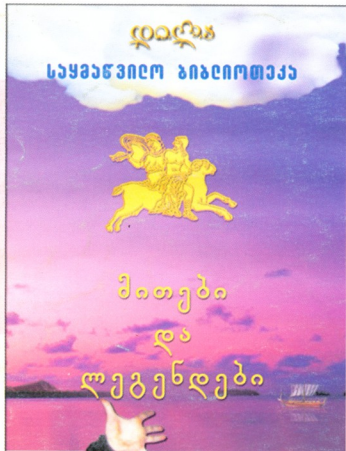

საყვანძილო
მესიქლოვანის
ახალი ტომი

მ ა თ ა მ ა ბ ი კ ა

ბარბარე მუსხელიანი

წიგნი-გზამკლავი
მითებისა და
ლაგენდების
მრავალფეროვან
სამყაროში

ბირეკლი ქართული
წიგნი-კომიქსი

საქართველოს ისტორიის ნახაზები

საგარეო ურთიერთობების სამსახური

რა კუდი
ვერა...
იქცა ასე,
სციოდა
ვზე.

პა სალუქვაძე

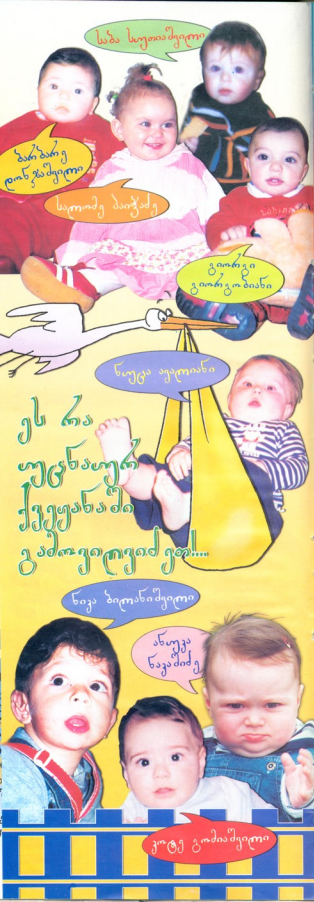
რითააბი

თერძისა და დალაქისთვის,
ქონებაა მართლაც მთელი,
მერცხლის კუდს შგავს, არის მჭრელი
ენოდება

წადის მერვე თვეს,
აც ჰქვია, როგორც თვეს,
კი ვიცით რაც ჰქვია,
რამ ველით
პასუხს თქვენს.

ეს სა
უენათურ
ქვეყანაში
ვაპოვილი ვართ...

ს ა ი ბ

საქართველოს
საქართველოს

უფერს რძე და
უფერის ქაბა,
ფუფეს ჰგავს,
მაგრამ ჰქვია
....

აფრიალუბს
აფრის ანუბა,
აფრიანი
აფრის

მულა მოიჭრა კუდი
და შვიკრა...
მიტომ მოიქცა ასე,
რადგან სცოვდა
თაზე

მამუა სალუპაძე

მესაჩიბაები

მეცნიერ დარეინს
თუ დავუჯერებთ,
აღმაინათა ნინაპარია,
ზოგ კაცთან მისი
მსგავსება, მართლაც
საკვირველი და საოცარია.

თურისა და დღაქისთვის,
ქონება მართლაც მთელი,
მერცხლის კუდს ჰგავს, არის მჭრელ
ენოდება

ნელინადის მერვე თვის,
რალბე ჰქვია, როგორც თქვეს,
ჩვენ კი ვიცით რაც ჰქვია,
მაგრამ ევლით
პასუს თქვენს

თუ არ გშია, არ გატეს მადა,
გაქუნება პურად

შატერაი თბა მამუაჩიშვილი

მსუნა მსენი!

სოფლის დამცვილი

- ჩვენ არ ვიჭამია.

- ახლანი თხილი დაყუთებავად რა მუბაჭამათ?!

- მაშ ვინ მუჭამა? დაწოიას ვაჩი თხილით ავახსა, დილით ზი თითქმის სარნილოი დაგვსა.

- არა, ზინო, ჩვენ არ ვყოფილვართ.

- ახლთი ყნირსებვი-ლომანი რიზონი წართი ვოლიჯი მიხე მითხალათ.

- ყყრანს დავაჭრი მავ ლორმყუხელებს!

- ჩვენ არ ვყოფილვართ!

- ან რა არის?!

- წყუწყუნს თხილუჭი ლამით ვარხილან ვაჰას ჭებსამჯალოში ბალაყუილას. ზარვი სორო ზი ყვირვი...

მელიას და მურას გაბანება (არაკი)

მელიამ უთხრა — მურაო,
ცხვირი რამ ვაგემურაო.
შარვალხანდილი დადიხარ,
თავსე ქუდი არ გხურაო...
მურამ კი უთხრა — მელაო,
გაგიტლევია ენაო...
მგელზე საომრად მივდივარ,
ჯერ შენთვის არა მცხელაო,
თორემ ნახავდი, უძარვლოდ
მე დავდივარ თუ შენაო...

სკამ-სკამ-მამარაბლობანა

... სკამი-სკამი
სკამ-სკუპე,
მატარებლის კუპე.
წინ ბაბუ ზის,
უკან ბებო,
ფრთხილად, არსად გადაიხეხოთ,
თორემ დავიღუპებით...

ეს რომ ასე
არ მოხდეს,
ბაბუ უკან
გადმოხტეს,
ერთად ფშართოთ
სკუპებით
და არ და-ვი-ღუ-პე-ბით“...

მატარი თვა მიტანი

დედის ლოცვა

კლდეზე მიშენებული სახლი ზღვაურით ირწყვოდა, იდუმალი ღვინის აპყლოდა კარის ჭრიალს.

დედამ ფრთხილად ჩაიკრა ჩვილი გულში, სახლში მოფუსფუსე საამო სიის ისიც ნელი ღვინით აპყა და ლოცვა მიაღო მზისგან გამთბარ შეილის შუბლს.

„პოი, ყოვლად წმიდაო დედოფალო, ღვთისმშობელო! — ჩურჩულებდა დედა, — თუ არა შენ, ვინ გამოივებს, რა ძლიერია ყრმის სიყვარული და სურვილი დედისა, იყოს შეილი მისი ჯანსაღი სულითა და ხორციით, მაგრამ შენი დახმარებისა და ლოცვა-კურთხევის გარეშე რა ვარ მე, მოკვავი, რომ წარუძღვე შეილსა ჩემსა, ესაიას, რათა გაიზარდოს ისეთი ღვთისმოსავი, პატიოსანი, როგორიც ეს სჭირდება ერს ჩვენსას.

დელო ღვთისა, — ტუმის კუთხით ეამბორა პატარას დედა, — გავედრებ ჩემს შეილს, დაიცავ ცილისწამებისაგან, ყოველგვარი ჭორისაგან, უსამართლობისაგან. შეიწყნარე ჩემი შეილი განთიადისას, მწუხრისას და მუდამ...“

ხედავ, სძინავს, გამთბარს დედის კალთაში და თბილი რძით დამტკბარს. აი, ასე მძინარე დაიცავი, დაიფარე მტრისგან. მიეც ძალა, გააღალახოს ყოველი კედელი ძნელ საქმეთა და აძყოფე ბედნიერი და ძლიერი.“

ალერსითა და ლოცვით გამთბარი ესაია მუდროდ ჩაწოლილიყო დედის ღრმა კალთაში, ნანავს აყოლილი იდიმბოდა. ძუძუზე მიკვრილი ცალი ლოცვა ატამივით აპყვალებოდა. რძის ერთი წვეთი მარგალიტებით ჩაჰკორეზობდა ნიკაძსა და ტუმს შორის ვარდისფერ ნაკეცში.

„რაო, ჩემო პატარავ, ანგელოსებს უღიბო? პო, ჩემი მშვენიერი, რას გეუბნებიან ნეტავ — ბედნიერი იქნებიო?.. — გულში ჩაიკრა დედამ ჩვილი, ფრთხილად შეეხეხე მის ვარდისფერ თითებს, — დემეტრია შეგარვოს ყოველი ლუკმა მისგან ბოძებულა, დედის რძესავით. დედის რძესავით ტკბილი იყოს ცხოვრება და კაცობა შენი.“

ასლა უნდა დაიბნოს, ზაქაწინა მტრელო, რათა ჩქარა გაიზარდოს შეილი სანაყებო.

ხის ტოტებსე იავნანას ძლიერს დედა ჩიტი, აგლბო მადლე დაიბნებს მისი მარგალიტცე.

ზაქაწინა გოლიათო, მწეო ზაქაწინა, რა ლამაზად იდიმბი, რა საყვარლად გძინავს.

გკლოდებ ნუთისოფლის კარგიც და ავცი, დაგვიარავს დედის ლოცვა და მაცხოვრის ვჯარი.

